

суперечність вже фактично вплинула на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень (вчинення або невчинення дій), а й тоді, коли вона потенційно може вплинути на них.

Список використаних джерел:

1. Козер Л. Функции социального конфликта. Перевод с англ. О.А. Назаровой. Москва, 2000. 208 с.
2. Базаров Т.Ю. Управление персоналом. Москва. ЮНИТИ, 2018. 410 с.
3. Кондратьев М.Ю. Социальная психология. Словарь. Москва ПЭР СЭ, 2006. 304 с.
4. Тертишна О.А. Використання конструктивного ресурсу конфлікту в системі державної служби України : автореф. дис. канд. наук з держ. упр. Дніпропетровськ, 2010. 20 с.
5. Про запобігання корупції : Закон України № 1700-VII від 14.10.2014 // Відом. Верхов. Ради України. 2014. № 49. Ст. 2056. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18> (дата звернення: 25.01.2021).

Лабюк-Зарецька І.В.

здобувачка I курсу магістратури кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права Чернівецького юридичного інституту Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА АСПЕКТИ РОЗУМІННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУ

Поняття «електронний уряд» багатогранно, оскільки його впровадження пов'язано, перш за все, зі структурними змінами в системі державного управління, а саме з перетворенням обсягу, характеру та спрямованості функцій органів виконавчої влади, а також впровадженням електронних адміністративних регламентів діяльності.

Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-

телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян [1].

Сьогодні впроваджується та використовується сучасна концепція інформаційно-комунікаційних технологій в діяльності органів виконавчої влади, що відповідає в повній мірі комплексному характеру процесу впровадження таких технологій в систему публічного адміністрування. Перш за все, це стосується підготовки і проведення єдиної державно-технічної політики в частині реалізації управлінського потенціалу так званих нових «хмарних» технологій в системі державної служби.

Державному апарату в демократичній політичній системі доводиться під тиском суспільства бути публічною організацією, відкритою до діалогу з населенням. Така вимушена публічна поведінка в умовах демократії призводить до підвищення ролі інформаційного забезпечення публічного адміністрування, що забезпечує зворотній зв'язок органів влади з суспільством.

Україна активно впроваджує у життя ідею «держава у смартфоні». Зокрема, із цією метою у вересні 2019 року було створене Міністерство цифрової трансформації. Одним із основних здобутків Кабінету Міністрів України та Міністерства цифрової трансформації є створення застосунку «Дія» (Держава і Я), що надає низку адміністративних послуг онлайн [2].

Саме встановлення і підтримання такого зв'язку виступає одним з основних найважливіших напрямків роботи всієї системи публічного адміністрування в демократичній державі, яка реалізує вимоги щодо прозорості та публічності їх діяльності. Проте, інформаційне суспільство є зовсім іншим видом демократії, ніж її традиційний механізм.

Відповідно це і інший рівень інформаційного забезпечення прийняття рішень в системі державної влади.

Поняття «електронний уряд» в повній мірі неможливо розглянути, не визначивши його ознаки.

Ознаками «електронного уряду» є:

- зменшення сфери адміністративного розсуду при здійсненні державних функцій і наданні адміністративних послуг, зниження ролі фактору суб'єктивності кадрового

персоналу в процесі підготовки і прийняття адміністративних актів (рішень);

- посилення дії принципу оперативності при підготовці і прийнятті управлінських рішень за рахунок використання електронних інформаційних ресурсів в режимі реального часу, а також підвищення ефективності адміністративної нормотворчості в цілому;

- формування належного рівня прозорості в процесі надання адміністративних послуг за рахунок автоматичного сповіщення одержувачів послуг або контролюючого органу про процес їх реалізації, а також створення єдиної системи моніторингу в процесі використання інформаційних технологій в публічному адмініструванні (як найбільш важливої умови ефективності адміністративно-правового регулювання відносин в області публічного управління);

- суттєве зменшення паперового документообігу;

- створення юридичного механізму притягнення до відповідальності посадових осіб органів виконавчої влади за неналежне дотримання вимог нормативних правових актів при виконанні окремих адміністративних процедур і адміністративних дій за рахунок використання автоматичного контролю за їх діями.

електронний уряд закладає ідею комплексного перетворення принципів організації адміністрування державою. Хоча, за фактом, формування електронного уряду часто зводиться лише до рівня впровадження інформаційних технологій.

У зв'язку з цим в звіті ООН «Електронний уряд на роздоріжжі» підкреслено, що впровадження «електронного уряду» аж ніяк не означає, що нові інформаційні технології в подальшому замінять державних службовців [3].

Його сенс полягає в тому, що вся діяльність органів публічного адміністрування повинна спиратися на сильну, ефективну і безпечну електронну систему як у внутрішній діяльності, так і при взаємодії з громадянами. Це потрібно для того, щоб бази даних органів виконавчої влади різного рівня були сумісні і мали можливість обмінюватися інформацією, а для зручності громадян діє сервіс, при якому вони не залишаючи місця свого перебування, оформляють необхідні документи.

Дослідження «E-Government Survey 2020» показує стійку глобальну тенденцію до підвищення рівня розвитку електронного урядування. Дослідження поділяє держави на 4 групи: із низьким, середнім, високим та дуже високим рівнями розвитку електронного уряду. Україна належить до групи країн із високим рівнем розвитку, її результати найбільш наближені до показників Вірменії та Азербайджану [2].

Традиційно, у рейтингу лідирують Данія, Південна Корея, Естонія, Фінляндія та Австралія. Найгірші результати на 2020 рік показали Судан та Центральноафриканська Республіка.

Таким чином, «електронний уряд» представляється в таких аспектах:

- як засіб, що забезпечує державі перспективу і необхідний рівень конкурентоспроможності серед інститутів суспільства інформаційної епохи;

- як модель діяльності держави в умовах «нової економіки» і фактор становлення «нової економіки»;

- як спосіб підтримки економічної, правової, політичної, адміністративної та цивільної єдності країни та інструмент забезпечення єдності і нерозривності публічного адміністрування;

- як нова організаційно-управлінська культура державного апарату;

- як інструмент модернізації системи державного управління і метод подолання «інформаційного розриву» між рівнями і гілками державної влади, засіб забезпечення гнучкості і адаптивності системи публічного адміністрування.

Список використаних джерел:

1. Концепція розвитку електронного урядування в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 вересня 2017 р. № 649-р. URL : <https://www.kmu.gov.ua/npas/250287124> (дата звернення 12.02.2021).

2. Україна піднялася на 13 місце у рейтингу готовності до запровадження електронного уряду. URL: <https://everlegal.ua/ukrayina-pidnyalasya-na-13-mists-u-reytingu-gotovnosti-do-zaprovadzhennya-elektronnoho-uryadu>.

3. Обзори ООН по електронному правительству. URL: <https://publicadministration.un.org/ru/Research/UN-e-Government-Surveys> (дата звернення 12.02.2021).

4. E-Government Survey 2020. Digital Government in the Decade of Action for Sustainable Development. URL: <https://publicadministration.un.org/egovkb/Portals/egovkb/Documents/un/2020-Survey> (дата звернення 12.02.2021).

Магура Т.Д.
здобувачка I курсу магістратури кафедри
конституційного, адміністративного та фінансового права
Чернівецького юридичного інституту
Національного університету «Одеська юридична академія»

ФІСКАЛЬНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ

Такою, що варта уваги на сьогоднішній день є функція фіскального адміністрування, що здійснюється задля досягнення ефективності державного управління і яку сміливо можна віднести до діяльності Державної фіскальної служби.

Фіскальне адміністрування наразі є малодослідженим поняттям серед науковців та невизначеним законодавцем. Деякі відносять його до адміністрування податків, визначаючи, що фіскальне адміністрування є його складовою. Адміністрування податків будемо визначати як управлінську діяльність держави у сфері обґрунтування і розробки податкової політики, організації процесу оподаткування та забезпечення своєчасної і повної сплати податків і зборів платниками податків. Адміністрування податків можна поділити на такі гілки: фіскальне адміністрування та адміністрування податкових зобов'язань [1].

Інші вчені, навпаки, вважають, що фіскальне адміністрування за своїм змістом є поняттям ширшим за податкове адміністрування, і включає у себе останнє. Фіскальне адміністрування, окрім податкового адміністрування, включає адміністрування неподаткових надходжень, адміністрування бюджетних витрат, адміністрування державного боргу [2].

Найважливішою і визначальною складовою адміністрування фіскального є податкове адміністрування, домінуюче місце якого обумовлене як часткою податкових надходжень у доходах